

HINK-STAP-SPRONG

Aangepaste versie juni 2015

Mieke Verbelen

Dit stuk mag worden opgevoerd na schriftelijke toestemming van de auteur: mieke.verbelen@gmail.com

Rechten bij Sabam

HINK-STAP-SPRONG
Volavondstuk voor volwassenen
Auteur : Mieke Verbelen

Voorstelling personages
Korte inhoud

6 volwassenen, 3 koppels, allen ± 35 jarigen. Zij hebben elkaar 10 jaar geleden voor het laatst gezien. Vóór die tijd trokken zij regelmatig met elkaar op.

Personages :

- **Birgit en Luk.**

Hebben 2 kinderen.

Birgit was de meest begeerde meid van de groep. Zij had in hun jeugd jaren enkele maanden een relatie met Dieter en werd toen door Luk ingepikt.

Luk was een arrogante, destruktieve kerel die niet alleen joints rookte, maar ook cocaïne gebruikte en in 't geheim verhandelde. Op één van hun eerste afspraakjes was Luk te stoned om te rijden. Birgit had nog niet veel rijervaring. Bovendien had ze op die avond te veel gedronken. Birgit reed tegen een boom. Luk verloor een been door dit ongeluk.

- **Marleen en Dieter.**

Het gesettelde koppel. Geen kinderen.

Marleen is een carrièrevrouw. Zij kiest bewust voor een kinderloos huwelijk. In haar relatie met Dieter accepteert zij veel omdat hij haar dan met rust laat.

Dieter is een lawaaierige en zielige rokkenjager. Hij versiert vrouwen omdat hij hun aandacht nodig heeft. In zijn relatie met Marleen moet Dieter buigen of barsten. Met een macho-houding probeert hij overeind te blijven.

- **Suus en Joris.**

Het alternatieve koppel. Hebben jaren naar kinderen verlangd. Suus is eindelijk zwanger.

Joris en Suus zijn altijd samen geweest. Schijnbaar hebben ze de perfecte relatie, maar in de loop van het stuk zal blijken dat Suus een groot geheim met zich meedraagt.

Inhoud :

Birgit heeft de vrienden voor een weekend in hun chalet in de Ardennen uitgenodigd. Zij hebben elkaar tien jaar niet meer gezien.

Birgit kijkt ernaar uit met de vrienden te kunnen langlaufen. Iets wat zij zichzelf altijd heeft ontzegd omwille van Luks handicap.

Herinneringen worden opgehaald, vroegere en huidige verhoudingen worden uitgetekend. Spanningen zijn voelbaar.

Suus en Luk blijven thuis terwijl de anderen erop uit trekken. Luk krijgt van Suus een stevige terechtwijzing. Het zet hem aan het denken.

Op het feestje komen nog enkele grote geheimen aan het licht. Vraag is of de koppels wel bestand zijn tegen de nieuwe ontwikkelingen. Relaties komen zwaar onder druk te staan.

Hoe evolueert het? Het ene koppel zal ter plaatse hinken, het andere zet een stap in de goede richting en het derde koppel maakt een grote sprong voorwaarts.

Scene 1

Het verhaal speelt zich af in de woonkamer van een chalet in de Ardennen.

Een winteravond.

Het sneeuwt.

Beginsituatie: Luk en Birgit treffen voorbereidingen voor de ontvangst van hun vrienden.

Birgit: *(Kijkt opgewonden door het raam.)*
Nu krijgen we toch nog sneeuw! Luk, kom kijken! Het sneeuwt!

Luk: Dat hadden ze toch voorspeld.

Birgit: Het sneeuwt nooit op het juiste moment. Het is niet te geloven. Voor één keer sneeuwt het op het juiste moment! Zal ik dan eindelijk eens kunnen langlaufen? Zou het blijven liggen?

Luk: Als je het weerbericht niet gelooft...

Birgit: Deze sneeuw smelt niet. Die blijft hier liggen. Voor ons! Ik had het besteld: een dik pak sneeuw voor een geslaagd weekend.

Luk: Het zal toch niet van die sneeuw moeten afhangen?

Birgit: Ach, welnee, natuurlijk niet. Het wordt sowieso een geslaagd weekend. Maar ik heb altijd al willen langlaufen en nu met de vrienden, nu kan het eindelijk.

Luk: Heb ik je ooit tegengehouden?

Birgit: Nee, natuurlijk niet. Maar, ik kan toch moeilijk in mijn eentje zo'n parkoers gaan aflopen. Daar is ook geen aardigheid aan.

Luk: In je eentje? Als er één gram sneeuw valt, schuifelt meteen heel België over de Ardense langlaufbanen.

Birgit: Hè zekerd, je weet wat ik bedoel.

Luk: Binnen enkele jaren kan je met de kinderen de baan op. En dààr kijk IK naar uit.

Birgit: Waarom?

Luk: Dan ben ik ook even gerust. Jij en de kinderen weg; je kan je niet voorstellen hoe stil het hier is. Heerlijk! Het rijk voor mij alleen. Boek, borrel, Bach.

Birgit: Alsof dat nu niet mag.

Luk: Ach!

Birgit: We laten je toch vaak genoeg alleen. Als ik met de kinderen boodschappen doe, bijvoorbeeld.

Luk: Jij doet aan snel-shoppen, geloof ik. Voor ik mij goed en wel geïnstalleerd heb, zijn jullie al terug.

Birgit: Oké oké, ik zal ze in het vervolg nog even meenemen op café.

Luk: Als je dat maar laat. Eén dronkaard in huis is al erg genoeg.

Birgit: Naar een koffieshop! Je weet wel: koeken, cola, koffie!

Luk: Had jij geen kaarsen meegebracht?

Birgit: Staan die nog niet op tafel?

Luk: Tenzij ik nu ook al blind wordt; nee, ik zie geen kaarsen op tafel.

Birgit: Jij gaat hier niet de sukkelaar uithangen, hé.

Luk: Uithangen? Waarom zou ik de sukkelaar moeten uithangen? Ze weten allemaal dat ik de sukkelaar BEN.

Birgit: O nee, zo ga je niet beginnen. Dit moet een geslaagd weekend worden. Ik heb er mijn werk van gemaakt om dit georganiseerd te krijgen. Ik ben vast van plan mij te amuseren. Ik wil dat zij zich amuseren. Ik wil dat jij je amuseert.

Luk: Amuseren! Tot uw orders! Nog iets?

Birgit: Ja...gedraag je.

Luk: Wat...? Die is goed! Moeten ze denken dat ik maf ben geworden? Ik heb mij bij de vrienden NOOIT gedragen. Ze zouden me niet herkennen als ik mij zou gedragen. Birgitje toch. Nu stel je me echt teleur, hoor.

Birgit: Ook niets nieuws onder de zon, hé! Ik stel je immers altijd teleur! Ik heb nog nooit iets anders gedaan dan jou teleur gesteld. Al bij ons eerste afspraakje heb ik jou -knal, boem, tsjak- teleurgesteld!

Luk: Heb jij gedronken?

Birgit: (*woest:*) NEE ik heb niet gedronken!

Luk: O, sorry hoor.

(*Stilte.*)

Birgit: Zou ik al met de toastjes beginnen?

- Luk: Dat lijkt me nog te vroeg. Die sneeuw heeft hen vast opgehouden.
- Birgit: En slappe, weke toastjes zijn niet bepaald lekker. Waarom heb ik niet gewoon een paar zakken chips gekocht?
- (Luk lacht)*
- Ja, jij had het nog zo gezegd: "Neem toch gewoon een paar zakken chips mee." Geen gedoe in de keuken. Gewoon gezellig met de vrienden aperitieven.
- Luk: Jep, ik heb het je gezegd.
- Birgit: Maar, dan krijgen we als hoofdgerecht de grandioze spijzen van Marleen en het toetje van Suus is vast ook een culinair hoogstandje. Stel je voor dat mijn bijdrage aan de maaltijd dan uit een foliezakje komt. Ik zou het hele weekend over de tong gaan.
- Luk: En dat willen wij niet. Als er hier iemand over jouw tong mag gaan, wil ik het wel zijn.
(Neemt Birgit plagend vast en probeert haar te zoenen)
- Birgit: Luk, schei uit. Mijn lipstick.
- Luk: Lieve Birgit, waarom maak jij je zoveel zorgen om wat Marleen of Suus van jouw kookkunst zouden zeggen? Denk je dat die toastjes je culinaire onkunde kunnen verbergen? Alle ingrediënten die je gekocht hebt zijn kant-en-klare brokken uit de supermarkt.
- Birgit: Pestkop!
- Luk: Iedereen weet toch dat jij niet kan koken. Tenzij figuurlijk.
- Birgit: Jut me nog een beetje op, ja. Ik ben al zo zenuwachtig.

Luk: *(cynisch)* Waarom heb je dit weekendje georganiseerd als je er zenuwachtig van wordt? Moeten we ons niet amuseren? Ons amuseren met de toffe gasten en grieten uit de goeie, ouwe tijd. Het tien-jaar-later-feestje. Zien of we nog altijd dezelfde zijn gebleven. Zien of er iets is veranderd. Na al die jaren. Nog even dwaas en onbezonnen?

Birgit: Ben je bang?

Luk: Bang?

Birgit: Zo klinkt het.

Luk: Helemaal niet. Jij bent gek.

Birgit: Ja, dat ben ik ook al langer dan vandaag.

(Birgit loopt geagiteerd naar de keuken. Trekt een kastdeur open en slaat ze weer dicht...)

Luk: Wat ga je doen?

Birgit: Mij bezatten! Wat anders?

(Luk hinkt haar achterna. Birgit toont uitdagend een glas fruitsap)

Ruiken? Puur sinaasappelsap. Geen gin, geen wodka. Niks trukaré, niks foefoelaré!

(Luk en Birgit kijken elkaar gespannen aan.)

Proost.

Luk: Ik wil ook wel een glas.

(Birgit neemt een leeg glas, stopt het uitdagend in Luks hand en loopt naar het venster. Luk kijkt haar na, vult zwijgend zijn glas)

Proost.

Birgit: Waar blijven ze?! Zal ik bellen? Als ze hier over een half uur nog niet zijn, dan bel ik.

...

Het sneeuwt nu wel erg hard. Wat een dikke vlokken. Jammer dat we de kinderen niet konden meebrengen. Ze zouden niet te houden zijn. Ik hoop voor hen dat het thuis ook sneeuwt.

Luk: Ja, kunnen ze bij oma op het terras een sneeuwman maken en sneeuwballen gooien van de elfde verdieping naar beneden.

Birgit: Als het je zo tegensteekt, waarom vond je het dan goed dat ik dit weekend organiseerde? Waarom heb je mij onze vrienden laten uitnodigen?

Luk: Ik dacht; misschien kan ze dan eindelijk eens langlaufen!

Birgit: Zeveraar!

Scene 2

(Op dat moment wordt er op de deur geklopt - de twee verwachte koppels zijn met dezelfde wagen gekomen - Birgit herstelt zich ontzettend snel en verwelkomt opgewekt de vrienden - Luk houdt zich afwachtend op de achtergrond.)

Marleen: Birgit!

Birgit: Marleen!

Marleen: *(Roept achter zich:)*
Ja, hier is het!
Birgit! Jij bent geen steek veranderd! Je ziet er stralend uit. Wat een prachtig buitenverblijf. Zo heerlijk afgelegen. Hoe hebben jullie dit gevonden, zeg? Schitterend! Wat een zalig idee om dit weekendje te organiseren. Waar is Luk?

Luk: Hallo!

Marleen: Luk! Wat ben ik blij je nog eens te zien. Dieter is zo benieuwd. Waar blijven ze nu?

Dieter: Rustig, rustig. Hier zijn we. We hebben het gehaald. Mensenlief, wat een godvergeten gat. Hoe hebben jullie dit gevonden, zeg?

Luc: Met de GPS.

Birgit: Hadden jullie problemen om de weg te vinden??

Dieter: De weg is weg! Alles ligt ondergesneeuwd. Het onderscheid tussen de weg, een gracht en een wei is compleet verdwenen.

Birgit: Is het zo erg?

Marleen: Hij overdrijft. Het ging prima.

Dieter: Ik overdrijf. Je kent me toch, Birgitje-lief. Kom hier! Ik wil voelen of je veranderd bent. (*Omhelst Birgit lang en innig. Kijkt dan naar Luc.*) Nog altijd mijn lief...,stevig meisje van toen.

En hoe gaat het met de heer des huizes? Ik hoop dat jij NIET dezelfde bent gebleven?

(Luk en Dieter drukken elkaar de hand. Het lijkt een kleine krachtmeting. Ze grijnzen naar elkaar, maar er is een zekere spanning tussen beiden.

Suus en Joris staan in de deuropening met bagage, frigobox...)

Marleen: Maar Suus, jij moest die zware zak toch niet dragen. Je hebt een heel weekend drie sterke mannen ter beschikking. Laat hen maar eens sjouwen.

Luk: Is er nog bagage?

Joris: Ja, maar laat mij maar doen. Dag Luk, fijn je weer te zien. Birgit, wat zie jij er goed uit. Jongens toch, nog altijd even mooi en fris.

Luk: Als die deur nog lang moet open staan, zie ik er zo meteen ook mooi fris uit.

Suus: Dag Luk. Bedankt voor de uitnodiging.

Luk: Een ideetje van Birgit, maar : Welgekomen! Moet er nu nog iets uit die auto gehaald worden of mag de deur dicht?

Joris: Dit is het laatste. Wat een weer.

(De jassen worden door Birgit en Luk aangenomen en weggebracht - de bezoekers maken het zich gezellig...)

Marleen: Morgen kunnen we sneeuwballen gooien.

Dieter: Mensen, wees gewaarschuwd! Loop nooit vóór Marleen. Afstand houden. Minstens twintig meter. Hou haar voortdurend in de gaten. Als ze zich bukt; zoek dekking! Achteraf niet komen klagen.

Joris: Jullie mogen van geluk spreken dat Suus zich nu moet inhouden, want die zou het anders ook niet laten.

Birgit: Moet Suus zich inhouden? Mankeer je wat?

Dieter: Ze mankeert niks. Integendeel. Er is meer Suus dan anders!

Marleen: Dieter!

Suus: Ik ben zwanger.

Birgit: Suus! Geweldig! Wat fantastisch! Eindelijk dan toch gelukt!
O, wat ben ik blij voor je. Kom hier, dat ik jullie tweetjes eens knuffel.

(Joris doet alsof hij denkt dat hij die tweede is. Wordt weggelachen.)

Suus: Als hij kan profiteren zal hij het niet laten.

Joris: Jullie tweetjes, zei ze toch.

Marleen: Dat zal je moeten leren, Joris. Vanaf nu ben jij het een-tje.

Dieter: Met een 'd' wel te verstaan.

Luk: Proficiat Joris, Suus. Ik hoop dat jullie heel gelukkig worden als 't er is.

Suus: Dat zijn we al.

- Birgit: Het wordt een prachtige baby. Dat kan niet anders.
- Dieter: Dan moet hij toch op Suus lijken.
- Joris: Dat is nu van thuis tot hier dat Dieter op mijn kap zit. Ik hoop dat ik niet het hele weekend zijn slachtoffer ben.
- (Birgit gaat naar de keuken het aperitief klaarmaken. Luk nodigt de gasten uit om in de zetels plaats te nemen.)*
- Marleen: Daar heb ik een goeie remedie voor: geef hem iets te doen. Luk, moet er geen hout gekapt worden voor je open haard?
- Joris: Ja, ergens ver weg in het bos.
- Luk: Hij mag altijd al aan de voorraad voor volgend jaar beginnen. Er staan bomen genoeg.
- Marleen: Ver genoeg van jullie chalet? 't Is maar: hij zou in staat zijn om jullie buitenverblijf in twee te splitsen.
- Dieter: 't Is al goed hoor. Bomen kappen! Tien jaar geleden startte je nog een petitie tegen het leegkappen van het regenwoud.
- Birgit: Waar is de tijd.
- Marleen: Ja zeg, waar wij ons toen mee bezig hielden.
- Suus: Is dat voor jullie dan al voorbij? Ik ben nog altijd tegen het kappen van bomen. Als ik het kan vermijden om papier te gebruiken...
- Dieter: Ook niet voor een liefdesbriefje?
- Joris: Je kan kringlooppapier gebruiken.

Marleen: Ja, echt iets voor jullie. Jullie zijn toch een beetje het geitenwollensokken-koppel gebleven. Kringlooppapier: ik moet daar bij ons op de bank niet mee afkomen.

Suus: Er is tegenwoordig heel mooi kringlooppapier.

Dieter: *(trekt Suus verleidelijk tegen zich aan)* Schrijf mij dan eens een heel mooi kringloop-liefdesbriefje.

Marleen: Hoe is het mogelijk! Die denkt echt dat hij zich alles mag permitteren.

Luk: Och Marleen, we kennen hem toch. Hij heeft nog altijd "den dikste"!

Dieter: En de langste!

Marleen: Dieter!

(Birgit komt met het aperitief aanzetten.)

Luk: Ha, drank! Net op tijd.

Birgit: Ik heb voor iedereen hetzelfde gemaakt. Een eigen brouwsel. Ik hoop dat jullie het lekker vinden.

Joris: Ik lust alles. Als het maar veel is.

Marleen: Ik lust alles. Als het maar lekker is.

Dieter: Ik lust alles. Als er maar alcohol in zit.

Suus: Zou ik een glaasje water of fruitsap mogen vragen? Ik lust dit vast en zeker, maar voor mijn twee-tje moet ik het laten.

Birgit: O Suus, sorry, natuurlijk drink jij niet. Het is wel even wennen, zeg. Wie had dat gedacht. Suus zwanger. Dat alleen al is een reden om dit weekendje te organiseren.

Wat wil je drinken? Er is cola, fruitsap, water,...

Suus: Ik ga wel even mee naar de keuken. Ik moet trouwens het dessert nog in de diepvriezer zetten. De ijsblokken in de frigobox zullen nu wel bijna ontdooid zijn.

Joris: Zet je dessert gewoon buiten. Het zal daar kouder zijn dan in de koelkast.

Birgit: Wat heb je gemaakt?

Suus: Ik heb niets gemaakt. Ik heb een ijstaart in de supermarkt gekocht. Het is altijd zo'n hollen en draven. Trouwens, mijn kookkunst stelt niet veel voor. Niets om trots op te zijn. Ik geef het liever toe dan met rode kaken uitgelopen pudding of platte cake op tafel te moeten zetten.

Luk: Ha! (*kan nauwelijks leedvermaak verbergen*)

Marleen: Wat?

Luk: Groot gelijk, Suus. Ik bewonder vrouwen die niet doen alsof.

Dieter: Bedoel je in bed, of...

Marleen: Zal ik mijn bijdrage ook maar even uitpakken?

Dieter: Ja, lieverd, pak jij ook eens even uit.

Marleen: Waar heb ik die zak nu gelaten?

Joris: Hij zit hier, Marleen! (*Wijst naar Dieter.*)

Marleen: Ik heb een kaasschotel laten samenstellen.

Luk: Ha!! (*Nog groter leedvermaak - Birgit kan ergernis en teleurstelling moeilijk verbergen.*)

- Marleen: Een kaasschotel smaakt altijd en het is zo eenvoudig. Als alles op tafel staat moet je nergens meer voor zorgen. Iedereen bedient zichzelf en de gastvrouw kan lekker mee tafelen. Ik vind het trouwens nooit gezellig als er nog iemand in de keuken staat terwijl het feestje aan de gang is.
- Suus: Gelijk heb je.
- Marleen: O kijk, ze hebben er zelfs nootjes bij gegeven. En vlaggetjes in de kaas geprikt. We weten wat we eten. Die denken ook aan alles. Een prima traiteur, Birgit. Ik laat bijna al mijn feestjes door hen verzorgen. Ik zal je het adres eens geven.
- Birgit: Het staat hier op het papier.
- Marleen: Ah, voilà, daar heb je het. Ik zal het nog wat afgedekt laten, zeker? Zo gauw zullen we nog niet aan tafel zitten, he? Eerst nog gezellig aperitieven.
- Birgit: Ik wou nog wat toastjes maken.
- Marleen: Toastjes?
- Suus: Ik help wel even.
- Birgit: Ik had misschien beter gewoon een paar pakken chips gekocht.
- Dieter: Toastjes? Hmmm, lekker! Mijn moeder maakte met kerstmis ook altijd toastjes. Gezellig. Tegenwoordig moet ik recepties afschuimen om nog eens een toastje te kunnen proeven. Luk, jij hebt het getroffen met zo'n vrouw.
- Marleen: *(Tot Dieter:)* Als je zo graag toastjes eet, kan je ze toch zelf maken? Ik zal je niet tegenhouden. Integendeel: ik zal ze lekker opeten. *(Tot Birgit:)* Wat moet er allemaal op?

Birgit: Gaan jullie maar zitten. Ga gezellig aperitieven. Die toastjes zijn zo klaar.

Suus: Met z'n drieën gaat het sneller.

Luk: En dan krijgen de eerste toastjes niet de kans week te worden, voor het laatste toastje is afgewerkt.

Birgit: Maar ik heb jullie niet uitgenodigd om te komen werken.

Suus: Nee, we zijn hier om nog eens samen te zijn zoals we vroeger altijd samen waren en alles samen deden. Vooruit, wat moet er op?

Luk: Dat laat ze jullie liever niet zien. Geheim van de chef.

Birgit: Geheim van de chef van de supermarkt! (*Gooit uitdagend de pakjes op het aanrecht.*)

Luk: Oei! Ontmaskerd.

Marleen: Wat krijgen we nu? Natuurlijk van de supermarkt. Dacht je dat wij hadden verwacht dat ze zo iets zelf zou maken? Mensenlief, we leven toch in een tijd die het ons gemakkelijk maakt als het wat te moeilijk wordt.

(De vrouwen beginnen de toastjes te smeren.)

Dieter: Birgit, mijn complimenten voor je aperitief. Wat zit er allemaal in? Of is dat ook 'Geheim van de chef'?

Joris: Diezelfde chef van de supermarkt?

Luk: Neenee, op dat terrein is Birgit autodidact en zèèr deskundig.

(De gasten voelen de spanning tussen Luk en Birgit over dit onderwerp.)

Dieter: Ze mag mij inwijden. Ik zal bewijzen dat ik een dankbare leerling ben.

Luk: Je glas is al leeg?! Birgit, waar heb je die toverdrank verborgen? Ik zal nog eens bijschenken.

(Birgit geeft hem de karaf. Luk gaat rond.)

Joris: Wacht, ik kan niet volgen. Momentje, niet weggaan. *(Drinkt haastig glas leeg.)* Zo, nu mag je bijvullen. Op jouw gezondheid, Birgit.

Marleen: En op dit weekend!

Suus: Op verleden en toekomst.

Dieter: Op het heden.

Luk: Amen.

Birgit: Proost.

(Klinken en drinken.)

Dieter: Timmermans zou zeggen:...

Marleen: Daar heb je hem weer met zijn engeltjes.

Dieter: Voilà, nu doet ze het weer. Zij laat mij nooit uitspreken. Sinds wij getrouwd zijn, ben ik de-man-van-de-halve-zinnen geworden.

Marleen: Als 't nu nog interessant was wat je zei...

Luk: Dieter is er in die tien jaar niet op verbeterd, zo te horen.

Marleen: Hij is nog erger geworden.

Joris: Ik kan het getuigen.

Dieter: (*Theatraal bedroefd tot Joris:*) Ook jij mijn zoon...

Joris: Ja, mijn voeten. Die rit tot hier. Als ik hem en mezelf niet beter zou kennen, dan was ik nu rijp voor een inrichting.

Dieter: Jij bent altijd rijp voor een inrichting geweest.

Suus: Kom zeg. Hou nu eens op.

Dieter: Maar Suusje-schat. Ik plaag hem maar een beetje. Mag ik dat ook al niet meer doen?

Marleen: Allé toe, laat Suus met rust.
Hier, mond open, toast eten en bakkes dicht.

Birgit: Zeg, schrokkers, die toastjes zijn op voor ze op tafel staan.

Marleen: En wat dan nog. Het zal ze wel gesmaakt hebben.

Dieter: Is er nog iets om door te spoelen?

Luk: A volonté. Birgit heeft altijd grote hoeveelheden drank in huis.

Dieter: Ze wist dat ik ging komen.

Marleen: Voor Dieter er hier een bachanaal van weet te maken; zouden we niet eerst onze bagage uitpakken?

Birgit: Ja, goed idee. Ik zal jullie kamer tonen.

Dieter: Bij wie mag ik slapen?

Marleen: Zwijg en eet, hengst.

Birgit: In de slaapkamer van de kinderen hebben we twee slaapzetels. Het is natuurlijk geen grote luxe.

Suus: Moeten wij samen slapen?

Dieter: Bang van de dekhengst? Wees gerust. Ik zal je niet aanraken. Ik zal je heel omzichtig behandelen. Jouw zwangere toestand maakt van mij een andere man. Hoeveel maanden, zei je ook alweer, dat je zwanger bent?

Suus: Ik heb niets gezegd.

Joris: Vier maanden en twee weken. Precies! Allez... denken we toch.

Dieter: Precies...
Dat is dus uiterst kwetsbaar, hé.

Marleen: Als de mannen nu eens verder toastjes smeerden, dan kunnen wij ons met de rest bezig houden.

Luk: Mooi hoor! Zullen wij wel werken! En de vrouwen trekken zich gezellig in de kletshoek terug.

Dieter: Noem jij een slaapkamer een klets-hoek? Kinky!

Marleen: Hou nog wat toastjes over.

Joris: Maak het maar niet te lang.

Marleen: Fluiten, tijdens het smeren.

Dieter: Ha, mag ik hem dan toch bovenhalen?

(De vrouwen gaan af. De mannen blijven in de keuken.)

Scene 3

Luk: Ja Dieter, je bent nog erger geworden dan je was. En ik kon je toen al niet uitstaan.

Dieter: Nog altijd wederzijds, hoor vriend. Nog altijd wederzijds.

Joris: Probeer je een beetje in toom te houden, als het kan. Je maakt Suus zenuwachtig. Ze kan er niet goed tegen.

Dieter: Ze ziet er inderdaad ietwat nerveus uit. Merkwaardig. Zo was ze niet de laatste keer dat ik haar zag.

Joris: Het is die zwangerschap. En je kent Suus, altijd op de toppen van haar gevoel, hé.

Dieter: Ach, die topjes.

Joris: Ze wou eerst niet meekomen.

Dieter: Je meent het.

Joris: Ze is veranderd.

Dieter: Zichtbaar.

Joris: Sinds ze zwanger is, leef ik met een andere vrouw.

Dieter: En wat vindt Suus daarvan?

Joris: Waarvan?

Dieter: Dat jij met een andere vrouw leeft... sukkel. (*lacht*)

Joris: Hè? Zo bedoel ik het niet. Ik bedoel...

Luk: Negeer hem, Joris.

Joris: Was Birgit ook zo prikkelbaar en onrustig, Luk?

Luk: Was??? Hoe bedoel je: WAS?

Dieter: Goedkoop, Luk! Goedkoop.

Joris: Het zal wel overgaan. We hebben te lang moeten wachten. Ze is doodsbang dat er iets zou mislopen.

Dieter: Als het één keer lukt...?!

Joris: Het is haar eisprong. Die heeft kuren.

Luk: Daar valt toch iets aan te doen.

Joris: Man, wij hebben vanalles gedaan.

Dieter: Vertel!

Luk: Zijn jullie in behandeling geweest?

Joris: Suus in behandeling gaan? Gewoon op controle gaan, vindt ze al verschrikkelijk. Kunstmatige insimiatie... ik mocht het niet eens uitspreken. Het zou ons wel lukken, zei ze. Ooit. En ze heeft gelijk gekregen. Het is gelukt.

Dieter: Proficiat, hoor...papa.

Joris: Merci.
Is er nog tonijn?

Dieter: Is er nog drank?

Luk: Staat voor je neus.

Dieter: Zeg, ik ben dat gesmeer beu. Als de vrouwen vinden dat ze niet genoeg hebben, dat ze er dan zelf bijmaken. Wij gaan ons installeren in de zetels.

Luk: Eindelijk hoor ik je iets verstandig zeggen.

Joris: Ze hebben er blijkbaar werk mee.

Dieter: Bijlange niet. Die drie wilden gewoon onder elkaar zijn. Kunnen ze roddelen! Over ons!

Joris: Dat hebben jullie hier knap ingericht. Veel laten doen?

Luk: Birgit, is zeer handig. Zij is de vrouw én de man in huis, als je dat bedoelt.

Dieter: Jij hebt een vrouw uit de duizend.

Luk: Ze zou jou nog steeds bevallen, hé?
Nog eens bijschenken? Je hebt geluk dat ze hier niet bij zit. De karaf zou dan al leeg zijn.

Dieter: Daar staat haar glas.

Luk: Waar?

Dieter: Daar!

Luk: En dan?

Dieter: Halfvol!

Luk: Halfleeg.
En dan?

Dieter: Als Birgit het zo graag lust, waarom heeft ze dan nog maar even van haar glas genipt?

Luk: Leer ze mij kennen.
 Toastje?

Scene 4

Nacht.

De eerste avond is voorbij. Iedereen is naar bed.

Birgit zit in kamerjas, in de donkere woonkamer. Drinkt. Fles gin naast haar op de grond.

Marleen komt eveneens in kamerjas de kamer in. Knipt het licht aan. Loopt naar de koelkast, ziet Birgit zitten.

Marleen: Shit! Mijn hart sloeg over.

Birgit: Voor mij?

Marleen: Ik schrok mij rot. Ben jij ook zo'n slechte slaper?

Birgit: *(Heft veelbetekenend haar glas omhoog - Is dronken, maar dat is nauwelijks aan haar te merken.)*
Een slechte slaper, maar een goeie drinker.

Marleen: Jij zal nooit nierstenen kweken.

Birgit: Maagzweren!

Marleen: Wat?

Birgit: Maagzweren. Ik kweek maagzweren; zet ze op sterk water en bestudeer hun evolutie.

Marleen: *(Kijkt Birgit lang en ernstig aan.)*
Ieder zijn hobby.

Birgit: Hmm. Zakelijke Marleen. Koele Marleen. Zelfbewuste, deskundige, zelfstandige Marleen. De wereld heeft voor jou geen geheimen, hé!

Marleen: De wereld? Nog veel geheimen.
De mensen? Iets minder.

Birgit: De mensen? Heel veel geheimen.
De wereld? Dat gaat.

Marleen: Dus het is waar.

Birgit: Wat?

Marleen: Jij drinkt.

Birgit: Tuurlijk!

Marleen: Waarom: 'tuurlijk'?

Birgit: Anders gaan wij dood.

Marleen: O ja?

Birgit: Luk zegt dat ik drink. Ik drink.
Eén glaasje, twee glaasjes, drie, vier, vijf...
O ja, soms een hele fles.
In mijn eentje.
Soms drink ik ook niets. Helemaal niets.
Soms wel, soms niet.
Ben ik een alcoholiste?
Oké, ik drink soms om de verdoving. Ik drink soms om te
kunnen slapen.
Maar ik drink nooit als ik moet rijden. Ik drink nooit als ik
voor de kinderen moet zorgen. Ik drink als ik denk dat het
kan of als ik vind dat ik het nodig heb.
Soms ben ik dan zat als het ongelegen komt. Onverwacht
bezoek ofzo. Of ik kan hem niet helpen omdat ik loop te
zwalpen.
Alsof hij mij nodig heeft. Hij heeft mij helemaal niet nodig.
Hij kan het alleen ook wel. Maar hij steekt het me zo graag
door. Als hij me dronken ziet, dan heeft hij me nodig. Kul.

Marleen: Eigenlijk had ik honger, maar...mag ik eentje meedrinken?

Birgit: Tuurlijk.

Marleen: Wat drink je?

Birgit: *(Heft haar glas omhoog - een kleurloze vloeistof.)*
HmMMM.

Marleen: Gin? Wodka? Ouzo?

Birgit: Ouzo?

Marleen: Kan toch. Ouzo zonder water of ijsblokjes.

Birgit: Veel te straf.

Marleen: Toch geen probleem voor jou. Jij bent de drank-expert.
(Doet Luk na:) Autodidact en zeer deskundig.

Birgit: De klootzak.

Marleen: Tactvol is hij nooit geweest.

Birgit: Is hij nooit geweest.

(Birgit neemt de fles die naast haar op de grond stond en geeft ze aan Marleen. Marleen schenkt zich een glas uit. Kijkt Birgit dan lange tijd doordringend aan. Birgit blijft rustig verder drinken.)

Marleen: Waarom ben je met hem getrouwd?
(Birgit had deze vraag niet verwacht. Voelt zich gekwetst, in de verdediging gedrongen.)

Birgit: Waarom trouwen mensen?
Ik hield van hem...
Wat is dat nu voor een stomme vraag.

Marleen: Waarom?

Birgit: Dat lag toch voor de hand. We waren al zo lang bevriend. Waarom trouwen mensen? Mensen trouwen gewoon. Ik ben met Luk getrouwd. Jij bent met Dieter getrouwd. En ik ben niet met Dieter getrouwd.

Marleen: Je bent wel lange tijd met Dieter geweest.

Birgit: Ja, dat was wel een lange tijd. Drie maanden?

Marleen: Zoals we toen vlinderden! Drie maanden was een lange tijd.

Birgit: Ja. Drie maanden was een lange tijd.

Marleen: Spijt?

Birgit: Pfff...

Marleen: Dieter is er lang depressief van geweest.

Birgit: Echt?

Marleen: Ik had er werk mee.

Birgit: Je meent het.

Marleen: Ik moest hem troosten.

Birgit: En is het je gelukt?

Marleen: Vraag het hem zelf.

(stilte)

Birgit: Hoe komt het toch dat wij elkaar zo uit het oog zijn verloren? Wij waren toch de beste vrienden? Jaaaaren zijn

wij samen opgetrokken. En je ziet: het klikt nog altijd. Nog altijd.

...

Heb jij eigenlijk de geboortekaartjes van mijn kinderen wel ontvangen?

Marleen: Ik heb je kaartjes gekregen. Hoe is het met je kinderen?

Birgit: Schatten! Pestkoppen! Ik ben fier! Ik had ze graag meegebracht. Maar ja, dan was het geen weekend-onder-ons geweest. En ik wist niet dat Suus zwanger was. Als je zelf geen kinderen kan krijgen, zijn die van een ander misschien...Daar had ze het toch moeilijk mee, hé.

Marleen: Het is haar uiteindelijk dan toch nog gelukt.

Birgit: Ze ziet er goed uit.
Laat ons afspreken dat wij samen haar baby gaan bezoeken. Als het geboren is.

Marleen: We bellen wel.

Birgit: Nee, Marleen, we spreken hier en nu af dat wij samen haar baby gaan bewonderen.

Marleen: 't Is goed, zeg ik. We bellen wel om af te spreken.

Birgit: Afsproken.

(stilte)

Marleen: Gek he! *(glimlacht)*

Birgit: Ja. *(grinnikt)*

Marleen: Je weet niet eens wat ik wou zeggen.

Birgit: Nee. *(proest)*

Marleen: Waarom lach je dan, zotte trien?

Birgit: Zie ons hier nu zitten. (*opkomende lachbui*)

Marleen: Ja. (*lacht mee*)

Birgit: Met ons glas! (*lacht voluit*)

Marleen: Ja!

Birgit: Proost!

Marleen: Proost!

Birgit: Met de PRrr van Prret!

Marleen: Pret.

Birgit: Of prot.

Marleen: (*geamuseerd*) Ja kom. Laat ons het deftig houden.

Birgit: En dat komt uit jouw mond? Mens, jij bent veranderd.

Marleen: Jij toch ook.

Birgit: Ja. (*Triest lachje*) Hoe zou dat komen...

(*Stilte*)

Marleen: (*Uitgelachen - beetje kregelig:*) Hij is gek.

Birgit: Wie?

Marleen: Luk.

Birgit: Ja. Hij is gek.

Marleen: En weet je waarom?

Birgit: Ja. Weet jij waarom?

Marleen: Waarom is hij met jou getrouwd?

Birgit: IK ben met HEM getrouwd.

Marleen: Ja...Waarom?

Birgit: Omdat ik van hem hield...
Omdat hij kreupel is...
Door mijn schuld.

Marleen: Ik wist het.
Ik wist dat je dat dacht. Ik wist dat dat de reden was.

Birgit: Ik heb hem verminkt.

Marleen: Nee.

Birgit: Ik zat achter het stuur!

Marleen: Waarom.

Birgit: Ik zat achter het stuur.

Marleen: Jij zat achter het stuur, omdat HIJ te stoned was om te rijden. Dààrom moest jij rijden terwijl HIJ had moeten rijden. Jij had amper je rijbewijs. Hij was verantwoordelijk voor jou. Hij had niet het recht stoned te worden. Hij nam jou mee om Dieter te jennen. Omdat jullie toen net uit elkaar waren. Hij is altijd jaloers op Dieter geweest, omdat Dieter hét begeerde meisje van de bende had. En LUK moet altijd hebben wat van een ander is.

Birgit: Nee. Wij waren gewoon uit. En met Dieter was het ook gewoon uit. En toen wilde Luk weg. En ik moest rijden. Ik had gedronken en ik kroop achter het stuur. En toen reed ik tegen die boom, en Luk zat klem. Ik kreeg hem niet los. Ik had teveel gedronken. Ik kreeg hem niet los. En Luk...ik dacht dat hij dood was. Hij was zo stil.

Marleen: Hij was stoned.

Birgit: Ik kreeg hem niet los. Ik voelde bloed.

Marleen: Hij voelde niets.

Birgit: Zijn been was weg.
Tsjak...afgesneden.

Marleen: Het was een ongeluk.

Birgit: Ja. Een ongeluk. En ik zat achter het stuur. Ik had gedronken.

Marleen: Het was niet jouw schuld.

Birgit: Nee...(hysterisch) het was die boom. Die boom stond in de weg.

Marleen: Birgit.

Birgit: Die boom staat er nog.
Het been van Luk hebben ze weggegooid.
Floep...de vuilbak in.

Marleen: Genoeg.

Birgit: Stukje leven? Weg ermee!
Kunstbeentje passen.
Voilà, nieuw been.

Marleen: Ander leven.

Birgit: Trut!

Marleen: Luk is verbitterd.

Birgit: Wat zeg je me nu?!

Marleen: Jij ook!

Birgit: Nee toch!

Marleen: Birgit, kijk me aan. Kijk me aan. Birgit! JIJ draagt geen schuld. Als het niet meer gaat tussen jullie, zet er dan een punt achter. Jullie kwetsen elkaar.

Birgit: En dan?

Marleen: Jullie houden niet van elkaar.

Birgit: Wij houden niet van elkaar....(?)
En dan?

Scene 5

De volgende morgen.

Joris, Suus, Luk, Dieter, staan vertrekkensklaar.

Joris: Moet je zien, wat een pak sneeuw!

Suus: Ik hoop dat er iets minder ligt als we naar huis moeten.

Dieter: Minder? Het is nog steeds aan 't sneeuwen.

Joris: Dat wordt gezellig langlaufen, jongens!

Luk: Al ooit gedaan?

Joris: Nee, nooit.

Dieter: Ligt het hier altijd zo hoog?

Luk: Nooit.

Joris: *(Tot Dieter:)* Durf jij naar het dorp rijden?

Dieter: Kunnen we niet te voet?

Joris: Met Luk en Suus?

Luk: Pardon?

Joris: Niks gezegd.

Luk: Suus? Heb jij iets gehoord?

Suus: Hé? Wat? Waarover? Ik wou mij hier net met een spannend boek nestelen. Gaan ze wandelen? Laat ze! Wij houden het vuur warm.

Luk: Horen jullie dat? WIJ houden het vuur warm. En jullie gaan langlaufen. Daar droomt Birgit al jaren van. Langlaufen in de Ardennen.
Waar blijft ze nu toch?

(Marleen komt op - eveneens klaar om te vertrekken.)

Marleen: Birgit is even terug gaan liggen.

Luk: Ze zou het mij nooit vergeven als ik jullie zonder haar laat vertrekken.
BIRGIT!!!

(Zachte kreun op de achtergrond.)

Marleen: Laat haar nog even. We hebben tijd zat.

Luk: Zat! Ja. *(Gaat naar de slaapkamer.)*

Dieter: Voelt ze zich niet goed?

Marleen: Moet ik daar op antwoorden?

Joris: Birgit is veranderd.

Suus: Ja, ze heeft iets triest. Dat had ze vroeger niet. Birgit was de felste van ons allemaal.

Dieter: De knapste ook.

Marleen: Ja, wrijf het er nog een beetje in.

Dieter: Heb je te klagen? Ik heb jou toch genomen?

Marleen: Ja, en dat doe je nog altijd.

Dieter: Oe, spits antwoord. Pikant vrouwtje, hé! Mijn vrouwtje!
(*Trekt de tegenstribbelende Marleen tegen zich aan.*)

Marleen: Allez Dieter.
(*Tot Joris en Suus:*) Ik word soms zo moe van die man.

Suus: Och, Marleen, zo zijn ze allemaal hoor.

Dieter: Hoor haar, de ervaringsdeskundige spreekt.

Joris: Zoveel heeft zij er niet gehad. Vóór mij in ieder geval niemand. Dat heb ik zelf kunnen constateren.

Dieter: Stoefer.

Joris: Jaloers?

Dieter: Pfff.

Suus & Marleen: (*lachend*) Mannen!

Dieter: Ze zijn weer bezig, Joris.
Heb ik het niet gezegd?! Zet de vrouwen twee minuten samen en ze beginnen over ons te roddelen en te klagen. WIJ hebben het altijd gedaan. WIJ kunnen niets goed doen. Maar...wat zouden ze doen als wij er niet meer zouden zijn?

Joris: Ze zouden janken!

Dieter: Zwak uitgedrukt.

Joris: Het gaat hier dan ook over het ZWAKKE geslacht.

- Marleen: Zwakke geslacht! Hoor ze bezig. Hebben ze een griepje, dan liggen ze te sterven. Ik zou wel eens een man een kind willen zien baren.
- Dieter: Daar kan jij niet over meespreken. Jij bent zelfs bang om zwanger te worden.
- Marleen: Ik ben niet bang om zwanger te worden! Ik wil gewoon geen kinderen. Ik ben zo één van die egoïstische carrièrevrouwen. En daar ben ik fier op. Als jonge moeder zou ik niet zitten waar ik nu zit... Aan de top! En zeg niet dat het niet waar is.
- Dieter: Maar moet jij die top wel bereiken? Zo belangrijk is dat toch niet? Ik verdien genoeg.
- Marleen: Alsof het mij om het verdienen gaat. Tuurlijk, het is heel aangenaam om veel geld te verdienen. We kunnen ons één en ander permitteren. Maar dat doe je niet met één loon, zelfs niet met het jouwe, meneer. Trouwens... al eens over nagedacht wat een kind allemaal zou veranderen in ons leven? Vergeet je reisjes en feestjes dan maar. En zaterdag en zondag om zeven uur uit je bed, in plaats van om twaalf.
- Joris: Het schijnt dat je dat er toch allemaal voor over hebt hoor, als het er is.
- Marleen: Ja, tuurlijk, sorry. Ik vergat even dat jullie wél voor de verandering hebben gekozen.
- Suus: Wij hebben het nooit anders gewild. Als het ons van in het begin gelukt was, dan ging de oudste nu naar het eerste studiejaar.
- Marleen: Och Suus, troost je. Nu heb je tenminste tijd gehad om zelf wat van het leven te profiteren.
- Suus: En wie zegt er dat ik dat niet meer kan doen als ik kinderen heb?

Dieter: Ha! Goed gezegd, Suus. Allez Marleen, wat heb je daar op te zeggen?

Marleen: Dat ze gelijk heeft. Haar gelijk! En ik heb mijn gelijk. Suus heeft andere verwachtingen dan ik.
(*Valt dan zeer nijdig uit tegen Dieter:*) En waarom zit jij daar nu ineens zo over door te drammen. Het is toch niet alleen MIJN beslissing?

Dieter: Ai, niet schieten!

Marleen: Je geeft mij het gevoel dat ik een egoïst ben, omdat ik geen kinderen wil.
Vergeet niet: WIJ wilden geen kinderen. Dat hebben we SAMEN besloten.

Dieter: Ik dacht dat het een 'voorlopig' besluit was.

Marleen: Ben jij dan van mening veranderd?

Dieter: Tja...geef toe, Marleen, als je die tortelduifjes hier bezig ziet. Bekijk die gelukkige snoeten eens. Zie...zie: ik zie sterretjes in Suusjes ogen. En dat ronde onder haar mooie rondingen; en zelfs die rondingen zijn nog ronder dan vroeger.

Joris: (*plagend, uitdagend*) Wat weet jij daarvan? Jij hebt Suus in geen jaren meer gezien.

(*Suus kijkt geschrokken weg. Dieter doet geforceerd luchtig.*)

Dieter: Bah, het is toch algemeen geweten dat de borsten het eerste uitzetten. Pure gok, man. Is het soms niet waar?

Marleen: Hou er over op. Je brengt haar in verlegenheid. Verdorie Dieter, je zit haar met je ogen uit te kleden.

Dieter: Jij gunt mij ook niets, hé.
Sorry Suus, ik wou je helemaal niet uitkleden. Ik wou je een compliment geven. Kusje?

(Suus ontwijkt Dieter en gaat zenuwachtig voor het raam staan.)

Suus: Houdt dat sneeuwen dan nooit op?!

Marleen: We hebben er wel het weekend uitgekozen, zeg.
Denk je dat je de auto nog gestart krijgt?

Dieter: Of ik hem nog gestart krijg, daar maak ik mij geen zorgen over. Maar om te rijden...Ik ken de wegen hier niet. Ik heb geen sneeuwkettingen.

Joris: Zouden Luk en Birgit daar niet op voorzien zijn?

Marleen: Gaat Birgit wel mee? Luk kan niet rijden.

Joris: Ook waar.
Zeg, hoe zit dat met die twee?

Dieter: Die zijn het aan het afzoenen, wedden?!

Marleen: Denk jij ooit aan iets anders dan aan seks?

Dieter: Als ze nog lang bezig blijven, moeten we niet meer vertrekken. Dan zijn alle langlauflatten verhuurd.
(Loopt resoluut naar de slaapkamerdeur en klopt aan.)
Hoe zit dat met dat jong koppel hier? Mogen we komen kijken of...

(Luk doet de deur open. Birgit volgt hem. Verlegen. Probeert geforceerd gewoon te doen.)

Birgit: Sorry, ik was terug in slaap gevallen.

Dieter: En Luk, de profiteur, is er dan maar bij gaan liggen. Volgende keer ga IK kijken waar ze blijft!

Birgit: We moesten onze plannen voor vandaag nog even bespreken.

Luk: Ze maakt zich zorgen.

Birgit: Er valt zo véél sneeuw. Zo hoog heb ik het hier nog nooit weten liggen.

Marleen: Denk je dat we er met de wagen niet door geraken?

Birgit: We moeten zoveel bergaf rijden, en al die bochten...Ik weet niet of het wel verantwoord is.

Luk: Ach lieverd, maak je geen zorgen. Er staan hier zoveel bomen die jou wel zullen tegenhouden.

(Gespannen stilte.)

Dieter: Hebben jullie sneeuwkettingen?

Birgit: Ja.

Marleen: Kunnen we eventueel te voet gaan?

Birgit: Het is ver.

Joris: Al eens te voet door een halve meter sneeuw gebaggerd? Blijkbaar niet.

Suus: Kunnen jullie niet gewoon hier blijven? Morgen ziet het er waarschijnlijk beter uit.

Joris: Maar dan moeten we 's middags al naar huis.

Luk: Er is nog een ander probleem. Birgit moet nog boodschappen doen in het dorp.

Birgit: Ik wou eerst weten wat jullie graag eten.

Dieter: Alles! Kom op, dan gaan we die sneeuwkettingen eens proberen. Rij jij, Birgit?

Birgit: Kunnen we met z'n allen in mijn wagen?
Marleen: Luk en Suus gaan toch niet mee?

Birgit: Ik ken de weg hier natuurlijk beter dan jij.

Dieter: Juist daarom. Kom, we proberen het. Dat zal me een expeditie worden!

Scene 6

*Luk en Suus zitten alleen in de woonkamer.
Het wordt duister.*

Suus: Mag ik het licht aansteken? Het is zo donker geworden.

Luk: Zoiets moet je toch niet vragen.

Suus steekt wat licht aan. Voelt zich ongemakkelijk.

Suus: Ze blijven lang weg.

Luk: Die zitten ergens gezellig pannenkoeken te eten en borrels te drinken. Ze zijn ons al lang vergeten.

Weer een stilte. Luk merkt de onrust bij Suus.

Luk: Ben je ongerust?

Suus: Het is die sneeuw.

Luk: Maak je geen zorgen; Birgit is een prima chauffeur... Als ze niet gedronken heeft.
Zin in een kopje thee, koffie, warme chocola?

Suus: Ja, dat zou ik wel lusten.

Luk: Wat?

Suus: Wat?

Luk: Thee, koffie, chocola?

Suus: O, thee liefst. Graag. Dank je.

Luk: Zo klaar. (*Hinkt naar de keuken - Suus kijkt hem bezorgd na - loopt naar het aanrecht - stilte - aarzelend:*)

Suus: Doet het pijn?

Luk: Wat?

Suus: Je been.

Luk: Mijn geen-been...
Ja, het doet pijn...
Vooral als mijn zoontje met mij wil voetballen.
Of als mijn dochter wil paardje rijden op vaders knie.
Of als ik die meelijdende blikken zie.
Of de schuld in Birgits ogen.
Weet je waarom ze met mij is getrouwd?
Schuldgevoel! Daarom!

Suus: Heeft ze dat gezegd?

Luk: Ik ken haar. Het is zo.

Suus: Dat geloof je zelf niet.

Luk: Jij kent Birgit niet meer. De Birgit van vroeger is mét mijn been weggegooid.

Suus: Zoiets zeg je niet.

Luk: Sorry. Het was maar een gevoel dat ik eerlijk wou verwoorden. Mogen mannen dan toch niet gevoelig en eerlijk zijn?

Suus: Jij bent zo bitter. Cynisch. Sarcastisch. Zo was jij vroeger niet.

Luk: Alsof jij mij ooit hebt gekend. Oppervlakkig misschien. Maar de echte Luk heb jij nooit gekend. Ik was een duivel!

Suus: Je was een dwaas. Je deed dingen die ik nooit zou doen, maar...

Luk: (*spotlachje*) Hoor ze bezig. Het kneusje van de bende. Alsof iemand zou willen zijn zoals jij. Jij hebt over mij niet te oordelen. Ik heb tenminste geleefd. Dat kan jij volgens mij nog altijd niet zeggen. Er is wel één en ander veranderd toen Birgit mijn wagen tegen die boom parkeerde. Maar soit...

Suus: Jij geniet ervan, he!

Luk: Pardon?

Suus: Jij geniet ervan de sukkelaar uit te hangen.

Luk: Correctie: de sukkelaar te ZIJN!

Suus: Al die verwijten die Birgit moet slikken. Je maakt haar kapot! én je huwelijk.

Luk: Birgit maakt zichzelf kapot.
BIRGIT DRINKT!

Suus: Dat heb je ons al wel duidelijk gemaakt.

Luk: Weet je wat dat betekent; leven met een drankzuchtig wijf? Dat is leven met een schim. Een aanwezig lijf en verder niets. Ze vlucht! Ze VERDRINKT haar gevoel. Ze kan niet met mij vrijen voor ze groggy is. Dat stompje been... Ze walgt ervan. Ze schaamt zich voor mij. Birgit, de knapste, de liefste. Ze kon krijgen wie ze wou en ze koos mij! Ik heb het grote lot gewonnen.

Suus: Hou op.

Ik weet zeker dat Birgit van je hield toen jullie trouwden, en ik weet zeker dat ze nog altijd van je houdt.

Luk: Jij weet niets.

Suus: Ik heb Birgit meegemaakt, toen het ongeluk pas gebeurd was. Ze werd bijna krankzinnig omdat ze jou niet mocht bezoeken.

Luk: Ik heb ALLE bezoek geweigerd. Ik wou niet dat IEMAND mij zag.
Ik kon wel op die verpleegsters hun smoel kloppen als ze me kwamen verzorgen. Alles was ik kwijt! Mijn jeugd, mijn toekomst, mijn zelfstandigheid... alles was ik kwijt... Ik wou er een eind aan maken, maar ze hadden me door. 't Werd me niet gegund.

Suus: Heb jij aan zelfmoord gedacht?

Luk: *(lacht honend)* Jij nog nooit?

Suus: Jij bent ziek.

Luk: Je thee wordt koud. Koekje?

(Suus negeert Luk. Loopt naar het raam. Luk trekt de kastdeuren open en neemt pak koekjes. Reikt Suus het pak aan - Suus weigert.)

Neem er een voor je kleintje. Je mag niet alleen aan jezelf denken, Suusje.

(Suus ontspant - glimlacht even - neemt een koekje.)

Het is trouwens etenstijd. Ze laten ons mooi zitten. Ik heb honger.

Suus: Er is nog brood en kaas.

Luk: En toastjes...Maar ik wil mijn appetijt niet bederven. Je zal zien, als ik iets durf eten dan komen ze gegarandeerd even later binnen met een uitgelezen menu van de beste traiteur van het dorp. Marleen zal daar wel voor zorgen.

Suus: Denk je...zouden ze nog terug geraken?

Luk: Bah ja.
Het sneeuwt toch niet meer.

Suus: Het sneeuwt niet meer.
Het is donker.
Kunnen ze de weg vinden in het donker?

Luk: Ik heb je toch gezegd dat Birgit de weg hier kent. Geloof me, sinds die ene boom, heeft ze alle andere bomen laten staan.

Suus: Je maakt er vaak allusie op.

Luk: Waar op?

Suus: Je zadelt haar op met een enorm schuldgevoel, omdat je denkt dat ze je dan nooit zal verlaten. Je wil dat ze zich verplicht voelt om voor jou te zorgen.

Luk: Hoor hoor. Het muisje praat.

Suus: Ik hoop dat de ezel luistert.

Luk: Je verbaast me. Nee, ik moet zeggen dat je me verrast. Aangenaam verrast zelfs. Er zit meer pit in jou dan ik had gedacht.

Suus: Ik kan niet verdragen dat mensen het geluk, dat voor hun voeten ligt, niet met beide handen oprapen.

Luk: Ach, toch nog het zedenprekerige trutje...

Maar, serieus nu : mag ik ter verontschuldiging aanbren- gen dat ik geen voe-TEN maar slechts één voet heb. Bovendien maakt dat mankement het voor mij wel iets moeilijker om mij te bukken.

- Suus: En zo moet zij jou al jaren en jaren aanhoren en verdragen.
- Luk: De klets-hoek! Ik dacht wel dat daar een paar traantjes zijn gevloeid.
En jij, Suus, heb jij ze ook doen huilen?
- Suus: Wat wil je zeggen?
- Luk: Gewoon...ieder zijn verhaal. We dragen allemaal ons leed, zoals dat heet.
- Suus: Jij bent ziek.
- Luk: Je valt in herhaling en het is niet juist. Laat het me duidelijk stellen: dit is geen ziekte! Dit is een HANDicap. Of zoals ik het zelf graag omschrijf: dit is een BEENgekapt.
- Suus: Dat zij nog van je houdt!
- Luk: Words! Words! Words!
- Suus: (*Plots opgewonden.*) Er komt iemand naar hier!
- Luk: Wie?
- Suus: Een man.
- Luk: Te voet?
- Suus: Te voet!

Suus trekt de deur open. Een doorweekte, schijnbaar uitgeputte Dieter staat in de deuropening.

Suus: Dieter!

(Pauze)

Scene 7

Suus: Dieter!

De beginsituatie is dezelfde als de eindsituatie van vorig bedrijf. Dieter strompelt binnen. Hij heeft een hele tijd nodig om op adem te komen. Luk brengt hem gauw een kop thee met rum. Suus loopt zenuwachtig heen en weer. Haalt handdoeken en een deken. Probeert de rillende Dieter droog te wrijven. Dieter probeert haar met gebaren gerust te stellen.

Dieter: Alles oké! Alles oké! Klein ongelukje. Blikschade. Niets aan de hand.

Suus: Een ongeluk?

Dieter: Een héél kleintje maar.

Luk: Is ze tegen een boom gereden?

Suus: Waar is het gebeurd?

Dieter: In het dorp.

Luk: Dus : geen boom.

Dieter: Geen boom. Niets aan de hand. Blikschade. Het voorwiel geblokkeerd.

Luk: Dus : we kunnen niet meer rijden.

Dieter: Is zo gefikst. Geen paniek.

Luk: Geen paniek? Het gaat wel over MIJN wagen die in de prak gereden is. Hij is niet eens afbetaald.

Dieter: Je zal geen kosten hebben. Birgit heeft uitstekend gereden. Prima chauffeur.

Luk: *(honnend)* Ha!

Suus: Wat is er gebeurd? Hoe is het gebeurd? Er is toch niemand gewond?

Dieter: We waren in het dorp geraakt...Auto geparkeerd...Uitgestapt...Rondgekeken waar we boodschappen konden doen...en toen...
Patat!...Een oud ventje slipte met zijn wagen tegen die van ons. Ik bedoel: die van jullie. Hij kon er niets aan doen. Het was er spekglad. Beestig weer.

Luk: En dan?

Dieter: Ho, de hele rataplan natuurlijk. Papieren invullen. Een garagist zoeken die dan nog op zaterdag wil werken. Hij zal zorgen dat je ermee naar huis kan rijden en dan moet je het daar maar laten afwerken. We hebben nog het meeste last gehad om dat ventje te kalmeren. We zijn er een paar borrels mee gaan drinken. Nog altijd het beste medicijn tegen de schrik.

Luk: En nu?

Suus: Waar zijn de anderen nu?

Luk: Even een gokje: borrels aan het drinken tot de auto klaar is.

Dieter: Wel...ik vermoed dat ze nu op dit ogenblik hun voorgerecht binnen hebben.

Luk: Wat?

Dieter: Het leek ons beter dat we, ook al is de auto klaar, vanavond niet door het donker door die sneeuw terug naar boven zouden rijden.

Luk: Verdomme!

Dieter: Daarom heb ik voorgesteld dat ik te voet terug zou gaan, om jullie te vertellen wat er gebeurd is. Als ik had geweten hoe hoog de sneeuw hier ligt... Nu ja, ik heb het gehaald. Dat doen ze mij niet na.

Luk: Wat is er mis met een taxi? Waarom heb je geen taxi genomen?

Dieter: Ik ging voor de uitdaging. Al geef ik toe: ik heb het onderschat. Een marathon is er niks tegen.

Suus: Waarom heb je niet gewoon gebeld?

Dieter: Ben je niet blij me te zien, lieve Suus?

(Dieter wil Suus aanhalen. Ze draait zich nerveus van hem weg.)

Luk: Antwoord op haar vraag: Waarom hebben jullie niet gewoon gebeld?

Dieter: Dat waren we van plan en toen zag Birgit dat ze jouw gsm in haar tas had zitten. Die van haar en die van jou dus.

Luk: De stomme koe!

Suus: Je kon toch ook naar mij bellen.

Dieter: Hebben we gedaan, maar je was niet thuis... *(grapt)* Ah nee, want je was hier.

Luk: En wat gaan de anderen dan doen na het eten? Logeren ze in het dorp vannacht?

Dieter: Dat leek het beste.

Luk: Geweldig weekend!
(*Begint te lachen.*) En nu heeft ze nog geen langlauflatten onder haar voeten gehad?

Dieter: Tja.

Luk: Die is goed!

Suus: Ik wil hier niet alleen blijven.

Dieter: Maar liefje, je bent toch niet alleen? Ik ben hier.

Suus: (*Ontdaan - paniekerig:*) Ik ga even rusten.

Luk: Je hebt nog niet gegeten!

Suus: Ik ga rusten. (*af*)

Luk: Mooi. Hier zitten we nu.
Heb jij al iets gegeten?

Dieter: O, een pannenkoekje. Meer niet.

(*Luk gaat naar keuken. Zoekt in de kast.*)

Luk: Een pannenkoekje. Zijn dessert is al binnen.
Wat hebben we nog? Tonijnsla, krabsla, eiersla, water-sla, een groen-blaue paté met paarse spikkeltjes en kaas en kaas en nog eens kaas en...dit lijkt niet meer op kaas, maar was wel kaas, helaas.
Wat wordt het? Kaas, voor jou?

Dieter: Als voorgerecht.

Luk: Als voorgerecht...
En als hoofdgerecht mag je op je kin kloppen.

Dieter: Als het voor jou hetzelfde is: ik klop liever op de jouwe.

(Stilte - Luk kijkt dreigend - Dieter uitdagend spottend.)

Luk: *(beheerst)* Goed. Dan klop ik op de jouwe.

Dieter: *(Lacht bulderend)* Dat noem ik nog eens broederlijk delen.
Kom kerel, waar staat de drank?

Luk: Jij kan ook wel wat verzetten, hé.
Jij en Birgit, jullie zouden een mooi koppel zijn.

Dieter: Dat waren we.

Luk: *(Negeert de opmerking.)* Porto, gin, sherry, wodka, grand-
marnier, courvoisier, amaretto,...

Dieter: Whisky.

Luk: Whisky. Met ijs?

Dieter: Ijs? Nee, dat heb ik genoeg gezien voor vandaag.

Luk: Eén whisky puur voor meneer.

Dieter: 't Kan hier nog gezellig worden.

Scene 8

Plots wordt de deur open gegooid. Je hoort toeters en bellen. Uitbundig gejoel en gegil. Het licht wordt aan en uit geflikkerd. Birgit, Marleen en Joris staan uitgelaten vrolijk in de deuropening. Gooien serpentines. Birgit draagt een grote taart waarin vuurwerkstokjes branden. Suus komt uit de slaapkamer.

Marleen, Joris en Dieter kijken naar Luk en Birgit en brullen:

SURPRISE!...
Happy birthday to you two.
Happy birthday to you two.
Happy birthday dear Birgit en Luk.
Happy birthday to you two.

Dieter: Hip hip hip!

M en J: Hoera!

Dieter: Hip hip hip!

M en J: Hoera!

(Luk weet niet waar hij het heeft. Hij en Birgit worden door de vrienden gekust en proficiat gewenst. Dieter maakt zich vrolijk. In de loop van volgend gesprek wordt de tafel gedekt, glazen uitgeschonken.)

Birgit: *(Gaat voor Luk staan.)*
Wij zijn tien jaar getrouwd. Vandaag.

Luk: Tien jaar getrouwd? Vandaag?

Dieter: Vandààààr!

Luk: Complotje gesmeed, hé!

Dieter: Kleintje maar.

Luk: En de auto?

Joris: Niets aan de hand. Rijdt als een tank!

Luk: En die marathon?

Dieter: Oh, die hebben we gedaan!

B,M,J,D: OP DE LANGLAUFBAAN!

Suus: Hebben jullie kunnen skieën?

Joris: Wàt we allemaal hebben gedaan, kunnen we niet navertellen, maar we hébben op de latten gestaan!

Dieter: Of er naast gelegen.

Birgit: Of erachter gelopen.

Marleen: We zullen het voelen, morgen.

Suus: Was het fijn?

Birgit: Het was heerlijk! Heerlijk! Heerlijk!

Suus: Maar zo binnen vliegen! Ik sta nog te trillen!

Marleen: Lieve Suus, vergeef ons. We konden je niet verwittigen omdat we zelf van niets wisten. Birgit vertelde ons van hun trouwverjaardag toen we pannekoeken zaten te eten.

Joris: En borrels zaten te drinken!

Marleen: Pas toen begon dit plan te rijpen.

- Dieter: Birgit wou gewoon een verrassingsdineetje versieren, maar zo hadden wij het niet begrepen. De gelegenheid om Luk nu eens echt te verrassen, konden we niet laten liggen.
- Joris: De trouwdag van Birgit en Luk was zo ongeveer de laatste keer dat we elkaar gezien hebben.
- Birgit: Daarom was ik op het idee gekomen hen uit te nodigen.
- Luk: Ik wist van niks.
- Dieter: Dat zegt veel over jou. Zo'n dag mag je toch niet vergeten.
- Marleen: 't Is een goeie die het zegt.
- Luk: *(Tot Dieter:)* Waarom kwam jij eerst?
- Dieter: Om jou te pesten!
Het waren de zaligste momenten van mijn leven.
- Marleen: Dat weten we dan ook weeral.
- Dieter: Zij zijn met de wagen een twintig meter voor de chalet gestopt. En toen heb ik mij vol overgave door die sneeuw gerold.
(Vertelt verder aan de anderen:) Zeiknat, kwam ik hier toe. Je had zijn gezicht moeten zien toen hij van die auto hoorde...en dat hij geen eten had!
- Luk: Kalm kerel. Je kan nog altijd een extra hoofdgerecht krijgen.
- Birgit: *(tot Luk)* Ben je boos?
- Luk: Ik ben al blij dat ik de nacht niet alleen met die dikkop moet doorbrengen.

Dieter: Is dat het enige wat jij weet te zeggen, kerel? Ik wou dat zij mij zo eens bij verrassing nam.

Marleen: Wat zouden jullie ervan zeggen aan tafel te gaan?

Joris: Mjam, zeg ik daarvan!

Dieter: Was die kaas al op?

Marleen: Wil jij kaas?

Dieter: Luk wou kaas... en kaas en kaas en kaas.

Luk: Hou je kop.

Dieter: Is het kop? (*Inspecteert de schotels.*)

Suus: Het ziet er lekker uit.

Dieter: De appetijt is er weer? Goed zo. Jij moet goed eten. Die baby moet een baby worden, waar wij allemaal fier op kunnen zijn.
Waar is de wijn?

Joris: (*tot Suus*) Alles oké, Suus?

Suus: (*Ontwijkend*)
Voor mij geen wijn.

Dieter: Geen wijn?! We vieren feest! Eén glaasje kan hij toch verdragen.

Marleen: Hij, hij, hij. Wie zegt er dat het een hij is.

Dieter: Ik wil niet discrimineren: ZIJ mag ook drinken. Op Birgit en Luk!

(Wordt door allen herhaald.- Tijdens het volgende tafereel wordt er gegeten en gedronken - losjes gepraat, maar een gezellige feeststemming komt niet los. Dieter dringt zich op aan Suus. Suus reageert hier zeer afwijzend op. Joris begint Dieter en Suus gade te slaan. Marleen handhaaft haar afstandelijke superioriteit. Tussen Luk en Birgit zie je een lichte toenadering.)

Dieter: Echt geen glaasje, Suus?

Marleen: Maar laat haar toch eens met rust. Ze is zwanger.

Joris: En ze voelt zich ook niet zo goed, denk ik, hé Suus?

Dieter: Vroeger was wijn hét geneesmiddel bij uitstek. Lees er Cyriel Buysse maar op na. Vlees, eieren en wijn! Dat schreven de dokters toen voor. En het hielp.

Marleen: Ja, ze gingen dood met blozende kaken.

Luk: Lees jij Cyriel Buysse?

Dieter: A bah joa ik. Geiren! En gulder?

Luk: Het verbaast mij dat jij leest.

Marleen: Dieter? Ik denk dikwijls; nu heeft hij mij niet meer liggen; nu ken ik hem. Maar...nee hoor!

Luk: Een vat vol verrassingen.

Dieter: Ik heb haar nog altijd liggen. Iets minder dan mij lief is... maar kom...

Birgit: Dat zijn dingen die wij niet willen horen, Dieter.

Marleen: Maar die hij héél graag vertelt.

Dieter: Voor onze vrienden hebben wij toch geen geheimen, schat.

Luk: *(plagend uitdagend)* Dus voor jou zijn wij... je vrienden.

Dieter: Laat ons daar eens dieper op ingaan. Wat is vriendschap?

Marleen: Negeer hem, Luk. Ik heb geleerd dat je tegen Dieter soms beter zwijgt.

Dieter: Toet toet. A g'iet te zeigen hèt: zeig et!
A 'k huere 'k ek ao a zue geiren klappen.

Marleen: Klapte gij a gaa a klep toe, Cyrieleke-van-niemandalle.

Dieter: Dan probeert een mens een beetje niveau in de conversatie te krijgen...

Birgit: Het was fantastisch in die sneeuw.

Suus: Ik heb al spijt dat ik niet mee ben gegaan.

Joris: Het zou wel een beetje te gevaarlijk voor jou zijn geweest hoor, lieverd.

Dieter: Helemaal niet! Zij krijgt de kans niet om uit te glijden. Wij zullen haar wel vasthouden.

Marleen: Hoor hem! Je had hem daarstraks moeten bezig zien. Als er iemand het record 'onderuit gaan' op zijn naam mag schrijven, dan is hij het wel.

Dieter: Het is bewezen dat: wie het meest op zijn gat valt, het stevigst op zijn poten leert staan.
Wat denk je, Suus? Ga je mee morgen?

Luk: Gaan jullie terug?

Birgit: Ik niet.

- Luk: Je vond het toch zo heerlijk, heerlijk, heerlijk!
- Birgit: Ja, maar nu heb ik het eens meegemaakt. Dat is genoeg. Het was heerlijk. Hier kan ik nog heel lang van nagenieten.
- Dieter: Typisch Birgit.
Zo herinner ik het me. Geef haar een lolly en ze sabbelt eraan tot ze genoeg heeft. En de volgende dag haalt ze diezelfde lolly uit haar tas, sabbelt er nog eens aan, tot ze er weer genoeg van heeft. En zo kon ik haar weken zoet houden met één lolly.
- Marleen: Mijn god, wat heb jij je moeten aanpassen toen je met mij begon.
- Dieter: Ja, toen heb ik mij op mijn carrière gestort. Pure noodzaak.
- Luk: *(Zachtmoedig tot Birgit:)* Ik heb je nooit een lolly zien eten.
- Dieter: Eten! Een lolly eet je toch niet, lul!
- Birgit: Ik herinner het me niet meer, van die lolly's.
- Luk: Of was het beeldspraak?
- Dieter: Mag ik als-'t-u-belieft nog een beetje wijn? Ik heb zo'n vieze smaak in mijn mond. *(drinkt)* Is het die wijn? Smaakt een beetje zuur, vinden jullie ook niet?
- Joris: Die wijn is oké.
- Dieter: Okay for you, okay for me. Straks proeven we het toch niet meer.
(De opgefokte vrolijkheid van Dieter verandert stilaan in nijdigheid. Hij drinkt opvallend veel. Houdt Birgit en Suus voortdurend in de gaten.)

Suus: Dus...eigenlijk waren we tien jaar geleden nu aan het dansen?!

Marleen: Daar zeg je zoiets. Ik heb wel zin om te dansen. Nog iemand?

Joris: En het eten dan?

Marleen: Toch geen probleem! We zetten alles opzij, en wie honger heeft, schuift aan voor het koud buffet.

Birgit: Oh zalig!

Luk: Super!

Birgit: *(Verrast door Luks uitlating.)* Zin om te dansen?

Luk: Dames nodigen uit.

(Er wordt plaats geruimd. Birgit gaat muziek opzetten. Dieter zet zich in de zetels. Marleen houdt zich met het herschikken van de tafel bezig en danst af en toe in haar eentje. Joris en Suus dansen op de achtergrond. Birgit loopt traag sensueel naar Luk die in het midden van de scène op een stoel zit. Het dansen wordt vooral een choreografie van Birgit die rond Luk beweegt. Luk leidt haar. Bekijkt haar. De verzoening zet zich voort. Naarmate de dans vordert, kijkt Birgit steeds gelukkiger. Luk staat nu rechtop tegen de leuning van de stoel - trekt Birgit plots strak tegen zich aan.)

Luk: Jij danst mooi.

Birgit: Ik dans graag.

Luk: Je moet het vaker doen.

Birgit: Dat doe ik.

Luk: Wanneer?

Birgit: Als ik zin heb. Als ik alleen ben. Of met de kinderen. Ik dans. Soms.

Luk: Dat wist ik niet.
Maar ik zie het nu wel.

Birgit: Jij danst ook niet slecht...voor een mankepoot.

Luk: En dan heb je me nog niet zien dansen zonder die poot.

(Lachen. Kijken elkaar dan lange tijd ernstig aan.)

Birgit: Doe hem dan uit.

(Ernstig stilzwijgen - nemen gelijktijdig besluit - lopen vastberaden, zonder nog naar de anderen om te kijken, naar hun slaapkamer. De deur gaat op slot.)

Scene 9

Dieter: De voorstelling is afgelopen.
Marleen, geef mij die fles eens. Ik moet iets doorspoelen.

Marleen: Alsof dat helpt. Hier, zuip leeg, dan ben ik gerust vannacht.

Dieter: Hoe lang zijn wij al getrouwd?

Marleen: Getrouwd, noem je dat.

Dieter: Spaar je scherpzinnigheid voor je werk. Daar brengt het op.

Marleen: Ik weet zelfs de juiste datum niet meer. Wanneer zijn wij getrouwd? Hoe lang zijn wij getrouwd? Ik zou het niet weten. Ik heb geen streepjes op de muren gezet.

Dieter: Birgit en Luk hebben dat hier uitstekend ingericht. Aardig optrekje. Leuk voor de kinderen. Ze brengen al hun vakanties hier door, vertelde Birgit me. Ik zou ook wel zo een chaletje willen.

Marleen: Had jij al niet ergens een asiel gevonden?
Zo 'n gemeubileerde studio in de stad?

(Suus probeert ongemerkt dit gesprek af te luisteren. Joris en Suus halen een koude schotel en zetten zich apart.)

Dieter: Ik wist niet dat langlaufen zo veel inspanning zou vragen.
Ik ga mij morgen niet meer kunnen bewegen.
Dat mankeert hier nog: een sauna en een bubbelbad.

Marleen: En massage.

Dieter: Dat gezicht van Luk! Hij vroeg of ze tegen een boom gereden was! Die man is geschift. Birgit rijdt beter dan ik.

Marleen: Een merkwaardig compliment uit jouw mond.

Dieter: We hadden afgesproken dat we als hoofdschotel op elkaars kin mochten kloppen. Wat had ik dat graag gedaan. Die vent heeft een vrouw die hem verafgoedt en hij behandelt haar als een slet.

Marleen: O? Mag je sletten dan zo behandelen? Ik weet niet. Jij kent sletten. Ik niet.

Dieter: Jij moet oppassen.

Marleen: Voor jou zeker.

Dieter: Ik kan veel hebben. Maar er komt een moment en dan is 't op. Mijn geduld raakt op.

Marleen: Dat van mij is al lang op.

Dieter: O ja? Ik dacht dat ik jou al lang niets meer deed.

Marleen: Dat is ook zo.

Dieter: Lieve schat, je spreekt jezelf tegen.

Marleen: Och man! 't Kan mij niet schelen wat jij allemaal uitvreet. Als je mij maar met rust laat.

Dieter: Tang!

Marleen: Zaag!

Dieter: Stuk gereedschap.

Marleen: Stuk stront.

Dieter: Stuk verdriet.

Marleen: Touché!

Dieter: Kom hier! Dat ik je troost.

Marleen: Kom zelf.

Dieter: Ik geraak niet meer tot daar.

Marleen: Pech. Ik had graag gedanst.

Dieter: Vraag Joris.

Marleen: Joris? Die ziet er ook niet meer zo fris uit.

Joris: Riep daar iemand?

Dieter: Ja, het spook. Het komt je halen.
Ze wil dansen. Mag dat?

Joris: Van mij wel.

Dieter: Met jou.

Joris: Zeer vereerd.

Marleen: Wacht! Zo 'n gelegenheid mag ik niet laten liggen... Ik zoek een muziekje uit...
Joris, hou je vast. We laten de herinneringen los. En... het **BEEST!!!**

Scene 10

Marleen zet muziek op. Zij danst verleidelijk. Palmt de versufte, dronken Joris helemaal in. Dieter lacht. Wenkt Suus. Suus reageert niet. Staart wezenloos naar de dansers. Dieter loopt naar het buffet. Snijdt een stuk van de taart. Gaat al etende naast Suus staan.

Dieter: Ze kan er wat van, he.
Ze heeft nog ballet gevolgd.
O ja, samen met jou. Jullie zaten toch samen op ballet?!

Suus: Dat is lang geleden.

Dieter: Ja. Geleden en vergeten, he? Zo gaat dat.

Suus: Lekkere taart?

Dieter: Jaja, een lekkere taart.

Suus: Luk leek wel aangenaam verrast te zijn, he?

Dieter: Van verrassingen gesproken...
Heb jij geen verrassing voor mij?
Of zal ik het anders stellen: is het een verrassing voor hem?
(*Knikt naar Joris.*)

Suus: Ik heb je niets te vertellen.

Dieter: Je WIL me niets vertellen! Maar ik ben geen uil. Een dekhengst? Ja! Maar een uil? Nee!

Suus: Laat me gerust.

Dieter: Ach zo...en hoe denk je dat ik 'jouw rust' moet bekopen?

Suus: Denk wat je wil, maar...

Dieter: Ik denk niet meer, Suusje-lief. Ik kan niet meer denken, want ik heb mij al suf gedacht en ik kom er niet uit. Dus heb ik besloten nu eens even alleen maar te voelen. Te voelen wat ik voel. En ik voel mij rot. Ik voel dat er iets niet juist is. Ik voel mij bedrogen. Ik voel mij gebruikt.

(Suus wil niet luisteren. Loopt weg. Dieter volgt haar. Spreekt steeds dringender en luider. Suus gebaart krampachtig dat hij moet zwijgen. Joris merkt dat er iets gebeurt. Marleen probeert hem tevergeefs af te leiden.)

Suus: Ssst. Dieter, zwijg.

Dieter: Dat kan ik niet. Het moet mij van het hart. Als mij iets stoort, moet ik het zeggen. Dit stoort mij, Suus. Je bent niet eerlijk met me geweest. Waarom op die manier?

Suus: Morgen zal ik met je praten. Morgen. Stil nu.

Dieter: Ik had het met plezier voor je gedaan. Pardon, ik heb het met plezier gedaan. Maar we hadden er over kunnen praten. Ik had het recht dit te weten.

Joris: Valt jouw Dieter mijn Suus nu lastig?

Marleen: Maar nee. Laat ze doen. Ik wil dansen. Kom.

Dieter: Je hebt een gevaarlijk spelletje gespeeld, Suus. Je hebt geluk dat we goeie vrienden zijn. Altijd geweest zijn.

Suus: Zwijg toch. Asjeblief.

Dieter: Waarom die komedie? Denk je dat ik nee had gezegd als je 't me gewoon had gevraagd? Je zou me beter moeten kennen.
 O ja, je kent me. Anders had je mij er niet voor uitgekozen.

Joris: Wat zegt Dieter toch?

Marleen: Joris, ik denk dat jij nu beter even met mij een wandelingetje gaat maken in de sneeuw.

Joris: Wat zegt Dieter toch?

Dieter: Hoe denk jij dat ik mij nu voel? Suus! Kijk me aan! Hoe denk jij...

Suus: Ik heb je zeker geen pijn willen doen.
 Ik wou je geen pijn doen.

Dieter: Pijn?! Verdomme!
 Ik ben RAZEND!

Joris: Suus? Valt hij jou lastig?

Suus: *(Wordt hysterisch - begint te gillen.)*
 Laat me gerust! Laat me gerust! Laat me gerust!

Joris: Laat haar gerust.
 Suus mag zich niet opwinden. Ze is zwanger, weet je wel?

Dieter: Die is goed!
 Of ik wel weet dat zij zwanger is!

Suus: Zwijg! Zwijg! Zwijg!!!

Dieter: Moet ik zwijgen? Oké...Een leven lang als je wil. Als jij wil dat ik zwijg, dan zwijg ik. Omdat jij het vraagt. Maar wat ga jij doen? Ga jij zwijgen? Ga jij dat een heel leven volhouden?

Niet doen, Suus. Niet doen. Foute boel.

Marleen: Hou nu maar op, Dieter. Slapenstijd.

Dieter: *(Dieter geeft op. De drank heeft -door de plotselinge ontspanning- een vernietigend effect op hem. Terwijl Marleen hem naar de slaapkamer ondersteunt, verliest hij zijn zelfbeheersing. Huilt:)*

Marleen...Marleen...ik wil een kind. Niemand gunt mij een kind. Ik ben toch niet ZO slecht? Als het móét dan kan ik er wél om zeven uur uit in plaats van om twaalf. Marleen...Marleen, luister...kunnen we er nog eens over praten? Ik moet erover praten, Marleen.

Scene 11

Marleen en Dieter zijn weg.

Joris heeft even tijd nodig om na te denken en nuchter te worden.

Joris: Nee...

Suus: Joris...

Joris: Nee...?!

Suus: Joris...

Joris: Nee!?

Suus: Joris...

Joris: Ja...?

Suus: Joris...

Joris: Suus?

Suus: Ik...

Joris: Ja! Jij!

Suus: Kijk niet zo.

Joris: Wat?! Hoe kijk ik dan?
Verbaasd? Verbolgen? Verbouwereerd? Verbeten? Verbit-
terd?
Hé!?
Hoe kijk ik? Hé? Hoe kijk ik dan?

Doet het pijn? Doet het pijn? Doet het pijn!!!

Suus: Ja!!! Het doet pijn.

Joris: Goed!!!
Goed!

Suus: Joris...

Joris: Vertel.
Kom op! Vertel het dan.

Suus: Ik...

Joris: "Ik krijg het niet gezegd", zeg 't!
Kom op! Zeg het dan: "Ik krijg het niet gezegd."

Suus: Ik...

Joris: Huil! Schreeuw! Krijg een inzinking!
Krijg een miskraam!!!
Doe! Vooruit! Val neer! Val neer!
Op de grond!!! Kruipen! Smeken!
Smeken! Met je ogen. Je trouwe honde-ogen! Smeek!!!

Suus: Joris...

Joris: ZWIJG !!! ZWIJG !!! ZWIJG.

...

Dus...
Jij bent zwanger...
en ik niet.
Mooi.
Mooi.
Hoe heb je het geflikt...
Jij bent zwanger, en ik krijg een verrassingspakket.

SURPRISE!

Ha, ha...dit is pas een verrassingsweekend.

Hoe kreeg je het bedacht, Suus.

Helemaal alleen verzonnen?

Nee...

Nee...je hebt hulp gehad. Want zoiets kan je niet alleen.

Zoiets kan je niet alleen.

Jammer, hé, Suus?!

Wat ontzettend jammer!

Wat spijt me dat ontzettend!

Ontzettend!

Suus: Joris...

Joris: Is HIJ de vader?

...

Als hij de vader is...

Suus: JIJ bent de vader!

Jij zal de vader zijn.

Joris: Je hebt een mooi exemplaar uitgezocht.

Suus: Het spijt me.

Joris: WAT spijt je? Dat het is uitgekomen?

Hoe kon je, in godsnaam, zo gemeen zijn?

Hoe is het mogelijk dat jij zoiets doet?

Heb ik dit verdiend?

Suus: Nee.

Joris: Ssst...niets zeggen, Suus.

Laat mij even.

Dieter heeft gelijk.

Zoiets mag geen geheim zijn. Zo 'n geheim in een relatie?

Dat is geen relatie.

Zo ken ik je niet. Ken ik je? Ik ken je niet.

MIJN Suus vertelt mij alles.

Ik ben de dwaas. De zot!

Iedereen weet dat HIJ jou zwanger heeft gemaakt en ik speel de trotse vader. Wat een klucht.

Suus: Niemand wist het. Dieter ook niet. Hij heeft conclusies getrokken. Ik heb hem niets verteld.

Joris: Kreeg hij ook niet het recht om het te weten?
Jouw vonnissen zijn streng. Iedereen levenslang.
Ik ken je niet.
Ik dacht dat wij een band hadden.
Ik heb toch even sterk naar dit kind verlangd? Ik heb je daarin toch nooit alleen gelaten? Ik heb de vruchtbare dagen aangekruist, je temperatuur genoteerd, de dagen overtijd gevierd...

Suus: ...en na het vrijen mijn benen omhoog gehouden.

Joris: ...en na het vrijen je benen omhoog gehouden.

(Woede maakt plaats voor verdriet.)

Suus: Ik wist dat het niet aan mij lag. Ik was naar de dokter geweest. Ze wilden jou onderzoeken.

Joris: Maar dat heb ik je toch voorgesteld! Waarom heb jij mij wijs gemaakt dat het aan jou lag?

Suus: Ik wou zo graag zwanger worden.
Ik wou zo graag een kind voelen groeien in mijn buik.
Je weet dat ik een hekel heb aan die klinische toestanden.

Joris: Die is goed!
En wat moet ik me van deze toestand voorstellen?

Suus: Niets!
Je moet je van die toestand helemaal niets voorstellen.

Joris: Alsof dat zomaar kan!

Suus: Ik heb hem onverwacht ontmoet. We gingen samen iets drinken. Het klikte weer. Net als vroeger. We spraken af dat we de bende terug bijeen zouden brengen. Maar toen ik thuis kwam en het je wou vertellen... Dat plan begon te rijpen. Ik wist dat het onredelijk was, maar er was geen rede meer. Ik heb hem opgebeld. We hebben drie keer gevreeën. Dat was genoeg. Ik hoopte Dieter nooit meer te zien.

Joris: En nu?

Suus: Nu...nu weet je het.

Joris: Verwacht je dat ik je dit vergeef?

Suus: Ik verwacht...
Ik verwacht een kind. Ons kind. Jij houdt van dit kind. Dit heeft niets misdaan. Dit is onschuldig.
Ik hoop dat je het mij ooit kan vergeven.
Dat je nooit naar dit kind kijkt met de haat...
Ik had niet lang meer kunnen zwijgen.
Ik ging kapot.

Joris: Ik wil je zien kreperen...
Ik wou dat IK je dit kind had kunnen geven.

Suus: Geef het mij.

Scene 12

De volgende morgen.

Birgit en Marleen ruimen samen de rommel op. Bereiden het ontbijt voor. Beiden weten wat er de voorbije avond gebeurd is.

Marleen: Mooi serviesje dat je hier hebt.

Birgit: Op de rommelmarkt gevonden. Ja, ik zie het ook graag. Het past bij het interieur, vind ik.

Marleen: Met zo'n buitenverblijf heb je natuurlijk wel twee huishoudens te verzorgen.

Birgit: Zeg dat wel.

Marleen: Twee huishoudens, twee kinderen en een zage-vent.

Birgit: Hum hum!

Marleen: Ah?

Birgit: HmMMMMM.

Marleen: Wel wel.
Dan heeft dit weekend toch één positief resultaat.

Birgit: Denk je dat het met Joris en Suus slecht gaat aflopen?

Marleen: Dan stelt Joris mij teleur.

Birgit: En Suus?

Marleen: Suus...

Birgit: Stelt Suus jou niet teleur?

Marleen: Ik had dit niet van haar verwacht.

Birgit: Hoe moet dat nu verder? Je zegt dat Dieter en Joris elkaar nog niet hebben gesproken. Die maken elkaar toch af!

Marleen: 't Kan nog leuk worden.

Birgit: Ah jij vindt dat leuk.

Marleen: Maar zo'n vaart zal het wel niet lopen.

Birgit: Denk jij.

Marleen: Weet ik... Die twee zitten vandaag gegarandeerd met een kanjer van een kater!

Birgit: Waren ze zo dronken?

Marleen: Als Dieter eerlijk wordt, dan is hij dronken. Als hij over kinderen begint, dan is hij gevoelig. En gevoelig, dat is hij nooit als hij nuchter is.

Birgit: Nog een geluk dat hij zoveel drinkt!

Marleen: Je begint het te snappen.

Birgit: Marleen, ik word zenuwachtig. Het duurt me te lang voor iedereen opstaat.

Marleen: Het blijft toch stil? Wel dan. Geen paniek.

(Suus komt op. Bang. Schuldig kijkend.)

Birgit: Goeiemorgen, Suus. Goed geslapen?

Marleen: Wat een vraag.

Suus: Morgen.

Marleen: Liggen de mannen nog te ronken?

Suus: Ze beginnen wakker te worden.

Marleen: Oortjes gespitst houden, meisjes.

Birgit: Marleen geniet.

Marleen: Weet je waarom? De muis heeft de lompe olifant verslagen.

Suus: En die muis...

Marleen: Dat ben jij, ja. Dieter heeft altijd tegen iedereen een grote mond. Vrouwen bij de vleet. Hij versiert ze. Hij dumpt ze als ze hem vervelen. Hij neemt er twee of drie tegelijk. Stelt zich geen vragen. Hij doet maar. En dan komt hier die lieve Suus. Die lieve, romantische, brave Suus. Ons poppetje, weet je nog? En dat poppetje neemt MIJN man in de maling. Zij is de eerste vrouw die DIETER gebruikt en zich niet door Dieter l  t gebruiken. Dat doet hem pijn! En dat vind ik geweldig! Geweldig! Eindelijk moet hij het zelf eens ondervinden. Laat hem maar even lijden. Suus, kom hier, jij krijgt van mij een stevige knuffel.

Birgit: Welwel.

Suus: Ik heb dikwijls aan jou gedacht. Ik vond het zo rot. Ik kon me niet voorstellen dat jij zijn verhoudingen accepteert, zoals hij zelf beweerde.

Marleen: Och, ik weet waarom hij al zijn vrouwen nodig heeft.

Hij kan er niets aan doen. Hij heeft het nodig. Hij is zo verdomd onzeker. De overwinning op een vrouw, IS een overwinning. Zo simpel is het. Andere overwinningen haalt hij niet. De sukkelaar.

Ik weet het: ik pleit schuldig. Ik ben niet het type dat zijn ego streelt. Waarom zou ik? Hij zal mij ook nooit een complimentje geven als ik promotie maak. Zo staan we quitte. Als hij ergens anders zijn bevrediging vindt ; laat maar gebeuren.

Birgit: Meen je dat nou? Ben jij nooit jaloers?

Marleen: Tuurlijk wel.
Als haar parfum lekkerder ruikt dan de mijne, bijvoorbeeld. Of als ik zie dat hij mijn massage-olie heeft meegenomen. Of als ik dan zijn tiggertanga in de wasmand vind. Daar word ik kattig van.
Maar ik heb zo mijn subtiele wraaknemingen.

Birgit: Ah?

Marleen: Dat zijn één van de weinige momenten dat ik met plezier ga koken. Als ik het allemaal zie aankomen en het zint mij zo niet, dan prepareer ik een hem een maaltijd waar zowat een hele bol look in gaat.

Suus: Oo!

Marleen: Ha! Had jij het zitten?
Sorry, hij heeft me maar over jullie verhouding verteld toen Birgit ons uitnodigde.

Suus: Wist jij het het hele weekend al?

Marleen: Hij komt soms eens uithuilen bij mij.

Suus: En...hoe wisten jullie...

- Marleen: ...van de baby?
Ten eerste : Ik zou niet zitten waar ik nu zit als ik niet kon tellen.
En ten tweede : na jaren vruchteloos hunkeren en proberen ben je opeens zwanger...!?
Natuurlijk, de spermabank had gekund, maar dan zouden jullie het ons verteld hebben. Niet?
Zie ik er dom uit?
Trouwens, Dieter heeft zijn eigen conclusies getrokken. Ik heb hem niets ingefluisterd.
- Suus: Ik moet met Dieter praten.
- Birgit: Hoe heeft Joris het intussen verwerkt?
- Suus: Hij verwerkt het.
- Marleen: Die heeft ook een stoot tegen zijn ballen gekregen, zeg.
Waarom liet je hem niet naar de dokter gaan?
- Suus: Hij had het al zo dikwijls over adoptie gehad. Ik was bang dat ze hem zouden zeggen dat hij onvruchtbaar was. Ik was bang dat hij dan weer over adoptie zou beginnen. Ik wou zelf zwanger zijn. Ik wou het allemaal zelf meemaken.
- Marleen: Je hebt niet te klagen. We zijn met z'n allen aan het meegenieten van wat jij allemaal meemaakt.
- Birgit: Spreek voor jezelf. Ik geniet helemaal niet.
- Marleen: Nee, jij staat doodsangsten uit. Jij bent bang dat we hier straks een lijk moeten buitenslepen.
Jullie hebben toch een goeie levensverzekering afgesloten, Suus?
- Birgit: Marleen!

Marleen: Sorry. Ik ben ook maar een mens. Nu ik de truuk met de knoflook niet meer kan toepassen, moet ik ergens anders een ontlading vinden. Spijt me.

Suus: Marleen...ik kan je niet zeggen hoe...

Marleen: Meer moet je niet zeggen. Ik kan niet tegen sentimenteel gedoe.

(Suus begint opgelucht te lachen en te huilen tergelijktijd. Valt Marleen -die nu ook haar autoritaire houding verliest- in de armen. Birgit gooit er zich eveneens lachend en huilend bij.)

Scene 13

De mannen komen één voor één (op tekst) de kamer binnen. Luk ziet er gelukkig uit. Is wel bezorgd om zijn vrienden.

Joris weet zich geen houding te geven tegenover Dieter. Worstelt met zichzelf. Is nog niet helemaal verzoend met Suus.

Dieter loopt erbij als een geslagen hond. Hij voelt zich belachelijk. Is triest, somber. Beseft en bezint.

Luk: Goeiemorgen meisjes.

Marleen: Goeiemorgen. Lekker geslapen?

Luk: Uiteindelijk wel. Toen het luisterspel eindelijk gedaan was.

Suus: Je hebt ons gehoord.

Birgit: De muren zijn dun, lieve Suus. Sorry.

Luk: Zijn de mannen nog niet op?

Joris: Toch wel. Toch wel. Ons niet opjagen, he.

Birgit: Dag Joris. Zin in een kop koffie?

Joris: Ja, nee, ik weet niet.

Marleen: Geef hem een glas melk.
Ha, de mijne is er ook uitgeraakt.

Dieter: Hm.

Marleen: Geef hem een tas koffie. Zwart.

Dieter: Ik drink koffie met melk en suiker. Twee klontjes.

Marleen: Je wordt te dik. Zwart!

Dieter: Ik word te dik. Zwart.

Luk: En...?

Birgit: Wat...en?

Luk: Gaan jullie terug de baan op?

Birgit: O... Ik heb het al gezegd. Ik heb genoeg gezien en afgezien. Ik kan even zonder.

Dieter: Ik ook.

Marleen: Wat zou hij bedoelen? Ik zou geld geven als iemand me dat kon vertellen.

Dieter: Laat die kans niet liggen, mensen. Marleen gooit zelden geld weg.

Birgit: Het sneeuwt gelukkig niet meer.

Luk: En gisteren zei ze: "Wat een geluk! Het sneeuwt!"

Birgit: Dat was gisteren.

Luk: Alles is relatief.

Joris: Amen.

Birgit: Iemand zin in een eitje?

(Marleen begint weer te lachen.)

Marleen: Begint ze over eitjes!
Je had nog zoveel over 'het weer' kunnen zeggen. "De temperatuur is een eind gezakt", bijvoorbeeld. "Ver beneden het vriespunt." "Storm op komst!"
O Birgit, ik lach me nog een breuk met jou. "Op skivakantie geweest!", zeg ik dan tegen mijn personeel.
Moet je die gezichten zien!
Niemand zin om het ijs te breken?
Geef mij maar een ei.

Dieter: Geef haar een peer...om haar oren.

(Het lachen houdt plots op. Marleen kijkt Dieter vernietigend aan. Gaat vlak voor hem staan. Stilte. Slaat Dieter in het gezicht. Dieter slaat terug. Marleen slaat Dieters andere wang. Blijft uitdagend, dreigend voor hem staan. Stilte. Dieter slaat niet meer, maar wijkt ook niet. Marleen spreekt uiterst giftig.)

Marleen: Ben je op je pik getrapt?
Hoe gaat het, lul, met je lul?
Is hij er eens doorgedraaid?
Onklaar gemaakt?

Dieter: Integendeel!
Heel goed KLAAR GEMAAKT!

Joris: Als hij zo gaat beginnen...

Suus: Joris!

Dieter: Joris! Luister niet naar hem. *(doet Suus na)*

Joris: Hou me tegen...

Dieter: Hou hem tegen. Hij zou zich pijn kunnen doen.

(Joris wil Dieter aanvliegen. Luk zet zich kordaat tussen Joris en Dieter. Brult:)

Luk: Hou op! Allemaal!
Fijne gasten! Leuk weekend! Heeft Birgit zich daarvoor uitgesloofd?
Is dit de rekening van het tien-jaar-later-feestje?
Is het dat wat wij elkaar tien jaar later te bieden hebben?
Een vuistslag en een sneer?

Joris: Sorry, Luk. Dit is tussen Dieter en mij.

Luk: Sorry, Joris. We zijn er nu allemaal bij betrokken. Jullie moeten het oplossen. Maar je laat ons niet met een kater zitten.

Joris: Dat hij dan nog het lef heeft erover op te scheppen.

Dieter: Zij daagde mij uit. (*Wijst naar Marleen.*)
Ik had het tegen haar.

Joris: Jij had het over mijn vrouw.
Hoe jij jouw vrouw behandelt, daar kom ik niet tussen.
Maar van MIJN vrouw blijf jij met je geile fikken af.

Dieter: Heeft zij je al verteld hoe het zo ver gekomen is?

Birgit: Jongens, kunnen we niet...

Dieter: Oké ik ben een smeerlap! Maar ik laat niet op mijn kop kakken! Ik ben hier niet de enige die "vreemd" heeft gedaan. Zie de waarheid onder ogen. Ik ben erin geluisd. Zij zei dat ze verliefd op me was.

Joris: En jij? Was jij verliefd op haar?
Waarom ben jij met haar naar bed gegaan? Bok!
Jij duikt met iedereen de koffer in. Gewoon voor de seks!
Maniak!

Dieter: En als ik nu verliefd was op haar? Dat zou een mooi probleem zijn. Denk je ook niet?
Die bult daar, dat is van mij. Mijn kind.

Joris: Ben jij daar zo zeker van?
Stel dat het ons eindelijk toch gelukt is!

Dieter: Man, dit is pathetisch!

Joris: Is dit pathetisch?

Dieter: Jij wil niet onder ogen zien dat ik haar heb gegeven wat jij niet...

Joris: Wat jij bij je eigen vrouw niet mag proberen!

Luk: Hey!
We kennen jullie problemen nu wel.
Gaan jullie nog een poging doen om tot begrip te komen?
En als het zou kunnen: tot verzoening?

Marleen: Je vraagt te veel. Dieter zal zich nooit kunnen verzoenen met het feit dat hij ook eens het slachtoffer van wegwerps seks is geweest.
En of Joris kan begrijpen dat zijn vrouw alleen maar aan 'zwanger worden' heeft gedacht?

Joris: Ze had het moeten zeggen.

Marleen: Wel. Ze heeft het nu gezegd. Het moet niet allemaal in één dag uitgeklaard worden. Maar we moeten straks wel samen naar huis kunnen rijden.

Joris: Ik heb tijd nodig.

Marleen: Je hebt nog een paar maanden.
En jij, Dieter, met je grote mond over jouw vaderschap. Is er al ooit één moment in je talrijke zaadlozingen geweest,

waarbij jij aan verantwoordelijkheid en zorgen voor een kind, hebt gedacht?

Heb je deze keer iets anders gevoeld dan al die andere keren?

Weet jij wel wat vaderschap inhoudt? Dat pietepouterige kleine kopje met zijn staart?

Dit is niet alleen pathetisch. Dit is gewoon belachelijk.

Dieter: Ik heb nog nooit één moment in mijn talrijke zaadlozingen aan verantwoordelijkheid en zorgen voor een kind gedacht, omdat het niet mocht.

JIJ hebt beslist dat ik geen vader mag worden. Ik heb mij naar jou geschikt.

Maar ik verzeker je dat ik mij tegenover dit kind verantwoordelijk voel.

Je hebt gelijk ; ik voel mij op mijn pik getrapt. Maar ook op mijn hart en ook op mijn ziel.

Noem het belachelijk. Noem het pathetisch. Maar ik voel mij -ja, o wonder- vader worden. Ik voel verwachtingen over de toekomst van dit kind.

Hun kind.

Ik wil niet buitengesloten worden.

Scene 14

Marleen, Dieter, Suus en Joris zijn vertrokken.

Luk: Van verrassingen gesproken.

Birgit: Zeg dat wel.

Luk: Zoiets kan alleen jij organiseren.

Birgit: Het is een beetje uit de hand gelopen.

Luk: Ze zullen er wel uit geraken.

Birgit: Denk je?

Luk: Twijfel jij daaraan?

Birgit: Eigenlijk niet.

Luk: Ben je niet te moe?

Birgit: Nee. Jij?

Luk: Nee. Ik voel me goed.

Birgit: Ik ook.

Luk: Moeten we nog veel opruimen?

Birgit: We kunnen weg.

Luk: Wil je weg?

Birgit: Naar de kinderen.

Luk: Ja.

Birgit: Je moeder verlossen.

Luk: Ja...
Birgit...
Hoor eens...
Ik hou van jou...

(Birgit knikt ontroerd.)

Is er nog taart?

Birgit: Wil je een stuk?

Luk: Voor de kinderen.

Birgit: Kom, we gaan.

Luk: Birgit,... willen we eerst nog eens... dansen?

(beiden giechelen. Het is duidelijk dat hij seks wil)

Birgit: Met of zonder?

*(Uit houding van Birgit blijkt haar aanvaarding van Luks handicap.
Muziek. Dansen.)*